

Johan Olof Wallin

född 1779 i Stora Tuna, död 1839. Ärkebiskop och psalmdiktare, "Davidsharpan i Norden". Hans psalmer talar Bibelns språk i långt högre grad än man omedelbart märker i en tid, då den av hans samtid använda bibelöversättningen är fallen i glömska. Trots detta är han vår mest sjungne psalmist ännu i dag. Ett nästan genomgående drag i hans psalmer är längtan från jordelivet till salighetens värld.

Wallin var under sina sista levnadsår utsliten. Hjärtat, njurarna, levern, magen, allt var i olag, allt var uttjänat.

Psalmen 453. i vår psalmbok är den enda som jämte årtal också har uppgift om platsen där den diktades. Av årtalet framgår att den skrevs året före hans död. Platsen är Järvsö. Han var på väg dit för en biskoplig förrättning, och hästdroskan fick stanna för färjan, som skulle föra den över till kyrkan. Under dessa väntans minuter sprang den första klocktonen fram från Järvsö kyrkas torn. Det ringde till helgsmål. Anden kom över Wallin, och han fick orden till den nämnda psalmen och skrev ut den så snart han kom in i prästgården.

Förtruten arbetade han vidare med en kropp, som hos en mindre brinnande ande för längesedan skulle ha vägrat sin tjänst. Den 2 juni 1839 höll han sin sista predikan i Stockholms Storkyrka. Texten var berättelsen om den rike mannen och Lazarus och Wallins ämne: "Varför vi veta så litet om det tillkommande livet." Den 16 juni förrättade han prästvigning i Uppsala domkyrka. Samma kväll måste han bevista ett musikaliskt evenemang där bl a förekom sång av Jenny Lind. Han yttrade till henne: "Jag tackar Er, mademoiselle, för er sköna sång men hoppas snart få höra en ännu skönare."

Dagarna gick under ihållande arbete, sammanträden och annat, men på de stunder som kunde göras lediga, filade han på sin stora dikt Dödens Ängel. Den 19 juni låg han till sängs så sjuk att han tog avsked av dem som satt vid bädden. Till dessa hörde inte hans hustru & Wallins äktenskap var ej lyckligt. Han överlevde den dagen och den följande natten, talade nästan oupphörligt, utom när man på hans begäran läste för honom ur Bibeln.

Den 30 juni satt skaldinnan Malla Silfverstolpe hos honom och läste Johannes tolfte kapitel. Geijer, som också var där, tog henne efter en stund i armen och bad henne sluta. Hön frågade, om Wallin orkade med att hon fortsatte. "För all del, visst vill jag det", blev svaret. Hon läste även det trettonde kapitlet. Då lade han sin hand på hennes. "Tack! Välsignelse! Nu kan jag ej följa med längre." Det blev hans sista ord till henne. Men han fortsatte att tala, predikade om samvetet, om fäderneslandet, om Guds godhet, om förtröstan. Ibland såg man läpparna röra sig utan att man kunde uppfatta orden. Och så:

"Jag är en tjänare ... Det är slut ... Tandem! (Äntligen!) ... Amen."

I samma ögonblick som han gav upp andan, började storklockan i domkyrkan ringa.

(Sven Danell: SAGT INFÖR DÖDEN - HERDAR, LÄRARE OCH ANDLIGA LEDARE)